

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

Poz.: 204—z dnia 30 stycznia 1931 r. w sprawie ratyfikacji przez Szwajcarię, Czechosłowację i Litwę konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.	412
205—z dnia 30 stycznia 1931 r. w sprawie przystąpienia Kongo Belgijskiego i terytoriów znajdujących się pod mandatem Belgii do konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu 24 kwietnia 1926 r.	412
206—z dnia 5 lutego 1931 r. w sprawie przystąpienia Wolnego Miasta Gdańska do umowy handlowej między Najjaśniejszą Rzeczpospolitą Polską a Cesarstwem Perskiem, podpisanej w Teheranie dn. 19 marca 1927 r.	412

192.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 17 marca 1931 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r., uzupełniającego art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 1. Art. 1 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. w sprawie uzupełnienia art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 871) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszków Państwa oraz związków komunalnych, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków komunalnych.”

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Bronisław Pierański*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

193.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 21 marca 1931 r.

o zmianie i uzupełnieniu niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245).

Art. 1. (1) Art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie ze Skarbu Państwa przysługuje na zasadzie niniejszego rozporządzenia:

a) osobom, które za działalność, zmierzającą do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, wyrokami sądów państw obcych, względnie orzeczeniami lub zarządzeniami władz administracyjnych lub wojskowych, zostały skazane na karę ciężkiego więzienia, albo inną karę pozbawienia wolności na przeciąg co najmniej jednego roku, względnie karę osiedlenia;

b) osobom, które aresztowane za działalność, określoną pod lit. a), jako podejrzane o zdradę stanu lub inne zbrodnie polityczne, zagrożone karą śmierci, ciężkich robót, pozbawienia wolności na przeciąg co najmniej jednego roku, względnie karę osiedlenia, pozostawały łącznie w aresztach, w więzieniach śledczych lub w obozach koncentracyjnych przynajmniej przez jeden rok;

c) osobom, które za działalność, określoną pod lit. a), w drodze administracyjnej zostały zesłane przez władze rosyjskie przynajmniej na okres dwóch lat na Syberję (do b. gubernij jenijskiej, irkuckiej, tobołskiej lub tomskiej, albo na obszary: amurski, ja-

kucki, przymorski lub zabajkalski, oraz na Sachalin), lub do b. gubernij: archangielskiej, wiackiej i wołogodzkiej;

d) wdowom i sierotom do 18 roku życia włącznie po straconym na podstawie wyroków za działalność, określoną pod lit. a), tudzież pozostałym po osobach, wyliczonych pod lit. a), b) i c), wdowom poślubionym przed przyznaniem zaopatrzenia, oraz sierotom do 18 roku życia włącznie, pochodzącym z małżeństwa, zawartego przez b. skazańca przed przyznaniem mu zaopatrzenia jako b. skazańcowi politycznemu, o ile osoby te nie posiadają środków, zapewniających utrzymanie;

e) rodzicom po straconych lub zmarłych byłych skazańcach politycznych, objętych lit. a), o ile stracony lub zmarły skazaniec nie pozostawił wdowy lub dzieci i o ile rodzice nie pobierają żadnego innego zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, albo też z jakiegokolwiek bądź innego tytułu z funduszów publicznych, lub też nie posiadają innych środków, zapewniających utrzymanie.

(2) Osobom, wymienionym pod lit. a), b) i c), służy prawo do zaopatrzenia, jeżeli osoby te nie posiadają środków, zapewniających utrzymanie, a nadto utraciły co najmniej 50% zdolności do zarobkowania lub przekroczyły 55 rok życia.

(3) Przez posiadanie środków, zapewniających utrzymanie, rozumieć należy uzyskiwanie przez daną osobę dochodu, przekraczającego minimum, wolne od płacenia podatku dochodowego."

(2) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. a), b) i c), wynosi miesięcznie: samotnych — 125 zł, żonatyh — o ile żona została zaślubiona przed przyznaniem zaopatrzenia — 150 zł.

(2) Ponadto przyznaje się tym osobom prawo do leczenia i protezowania na koszt Skarbu Państwa, o ile choroba lub kalectwo pozostaje w związku z ich działalnością, wymienioną w art. 1 pod lit. a).

(3) Osoby zniezdolnione lub ułomne nieodzownie potrzebujące stałej opieki, na własną prośbę, a osoby psychicznie chore na wniosek właściwego opiekuna mogą być na koszt Skarbu Państwa umieszczane w odpowiednich zakładach opiekuńczych, względnie w zakładach dla psychicznie chorych, przyczem przez cały czas przebywania w takich zakładach osoby samotne pobierają jedną piątą część przyznanego im zaopatrzenia, osoby zaś, posiadające rodzinę, nie pobierają żadnego zaopatrzenia, a w tym ostatnim wypadku żona i dzieci przez cały czas przebywania męża, względnie rodzica w zakładzie opiekuńczym, względnie w zakładzie dla psychicznie chorych, mają prawo do pobierania zaopatrzenia, przewidzianego dla wdów i sierot.

(4) Jeżeli z powodu braku miejsca lub innych ważnych przyczyn osoba, objęta powyższem postanowieniem, nie może być umieszczona w zakładzie opiekuńczym, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej jest uprawniony przyznać dodatek pielęgnacyjny w wysokości dwóch piątych zaopatrzenia w wymiarze dla samotnego."

(3) Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. d), wynosi miesięcznie:

a) dla wdowy — połowę zaopatrzenia zmarłego męża skazańca, w wymiarze dla samotnego;

b) dla każdego dziecka — sieroty, którego matka pobiera zaopatrzenie, po jednej trzeciej części zaopatrzenia wdowy;

c) dla każdego dziecka — sieroty, którego matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia, po połowie zaopatrzenia wdowy.

(2) Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocem, względnie suma zaopatrzenia sierociego, nie może przekraczać zaopatrzenia zmarłego skazańca w wymiarze dla samotnego.

(3) Zaopatrzenie każdego z rodziców, wymienionych w art. 1 pod lit. e), wynosi miesięcznie jedną czwartą część zaopatrzenia skazańca w wymiarze dla samotnego.

(4) Wdowie, względnie sierotom lub innym osobom, które pokryły koszty pogrzebu byłego skazańca politycznego, zmarłego po przyznaniu mu zaopatrzenia, zwraca się koszty pogrzebu w wysokości jednomiesięcznego zaopatrzenia zmarłego."

(4) W art. 6 dodaje się na końcu jako ustęp 2: „Zaopatrzenie byłych skazańców politycznych oraz pozostałych wdów, sierot i rodziców nie może ulec zapowiedzeniu lub zajęciu sądowemu."

(5) Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„(1) Od zaopatrzenia są wyłączone osoby, które po dokonaniu czynów, wymienionych w art. 1 pod lit. a), będących podstawą aresztowania lub skazania tych osób, względnie postawienia ich w stan oskarżenia, postępowaniem hańbiącym oraz wysługującym się władzom śledczym i zwróconem przeciwko interesowi Narodu Polskiego wykazały, że nie są godne przyznania im zaopatrzenia.

(2) O wyłączeniu od zaopatrzenia osób, objętych powyższem postanowieniem, rozstrzyga ostatecznie Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej, wymienionej w art. 9."

(6) W art. 8 skreśla się zdanie pod lit. e) oraz dodaje się dalsze postanowienia w następującem brzmieniu:

„(1) W razie uzyskania przez osobę uprawnioną środków, zapewniających utrzymanie na czas posiadania tych środków, zawieszają się prawo do korzystania z zaopatrzenia.

(2) Osoba, która podstępnie uzyskała zaopatrzenie, przypadające na zasadzie niniejszego rozporządzenia, lub wyższy wymiar zaopatrzenia, może być pozbawiona prawa do dalszego pobierania tego zaopatrzenia, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej. Minister Skarbu jest uprawniony do natychmiastowego zawieszenia wypłaty całości lub części zaopatrzenia do czasu uprawomocnienia się orzeczenia władzy w trybie postępowania administracyjnego.

(3) Kwoty, nienależnie pobrane przez byłego skazańca politycznego (wdowę, sierotę lub rodziców skazańca), podlegają zwrotowi bez względu na to, czy miało miejsce świadome wprowadzenie władzy w błąd przez zainteresowaną osobę, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej."

(7) Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„(1) O prawie do zaopatrzenia orzeka Minister Skarbu na zasadzie uchwały komisji kwalifikacyjnej, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu, w której skład wchodzi:

(2) Wyznaczony przez Ministra Skarbu urzędnik jako przewodniczący, oraz pięciu członków: jeden, wyznaczony przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, jako zastępca przewodniczącego, jeden przez Ministra Spraw Wewnętrznych, jeden przez Ministra Sprawiedliwości, oraz dwóch przedstawicieli, powołanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z pośród kandydatów, zaproponowanych w ilości po cztery osoby przez poszczególne stowarzyszenia, względnie związki b. skazańców politycznych, których statuty zostały zatwierdzone przez władze naczelne. W ten sam sposób będą wyznaczeni, względnie powołani zastępcy.”

(8) Po art. 9 wstawia się jako art. 10 postanowienie:

„W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej może przyznawać określone wyżej zaopatrzenie także osobom, które wprawdzie nie odpowiadają jednemu z warunków art. 1 co do orzeczonej, zagrożonej lub odcierpianej kary, względnie co do okresu przebywania w areszcie lub w więzieniu śledczym, które jednakże swoją działalnością wybitnie zasłużyły się dla sprawy odzyskania niepodległości Państwa Polskiego lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, albo też w związku z tą działalnością uległy chorobom lub kalectwu, zmniejszającym co najmniej o 50% zdolność tych osób do zarobkowania.”

Art. 2. (1) Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu b. skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Bronisław Pieracki*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

194.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 21 marca 1931 r.

w sprawie zapewnienia czasowych mieszkań i pomieszczeń dla zwolnionych robotników rolnych.

Art. 1. (1) Robotnicy rolni, których umowy o pracę ustają z dniem 31 marca danego roku i którzy do tego terminu zajmowali na podstawie tych umów stanowiące część ich uposażenia mieszkania służbowe i przynależne do tych mieszkań ich pomieszczenia, nie mogą być usunięci z tych mieszkań i pomieszczeń do dnia 31 maja tegoż roku, o ile na ich miejsce nie zostali najęci inni robotnicy.

(2) Jeżeli na miejsce zwolnionego robotnika rolnego został najęty inny robotnik, mający zająć mieszkanie zwolnionego, a dany pracodawca posiada inne wolne mieszkanie robotnicze, powinien on zwolnionego robotnika na czas do 31 maja ulokować w wolnym mieszkaniu.

(3) Obowiązek pracodawcy pozostawienia zwolnionego robotnika w zajmowanym przez niego mieszkaniu, względnie ulokowanie takiego robotnika w innym wolnym mieszkaniu nie stwarza między stronami stosunku najmu mieszkania, wobec czego nie ma w tym wypadku zastosowania ustawa z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406).

(4) Wysokość odszkodowania za wskazane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu mieszkania i pomieszczenia nie może przekraczać 5 złotych miesięcznie.

Art. 2. (1) W wypadku, gdy pracodawca z powodu najęcia nowych robotników rolnych nie posiada wolnych mieszkań robotniczych, nie może on sprzeciwiać się zamieszkaniu zwolnionych robotników przez okres czasu od 31 marca do 31 maja razem z robotnikami zatrudnionymi u niego, o ile ci na to się zgodzili.

(2) Postanowienia ust. 3 art. 1 ustawy niniejszej mają w tym wypadku odpowiednie zastosowanie.

Art. 3. (1) Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania w następujących wypadkach:

- a) jeżeli umowa o pracę została rozwiązana na życzenie robotnika;
- b) jeżeli robotnik posiada lub otrzyma inne mieszkanie;
- c) jeżeli robotnik otrzymał stałe zatrudnienie u innego pracodawcy;
- d) jeżeli umowa została wypowiedziana we właściwym czasie wskutek dopuszczenia się przez robotnika względem pracodawcy czynu karalnego w myśl kodeksu karnego, względnie jeżeli robotnik dopuścił się takiego czynu w okresie wypowiedzenia.